

Pondělí 10. ledna, polární noc

9.30, střední Laponsko

Byl ten nejmimořádnější den roku, den, který lidstvu vrací veškeré naděje. Zítra nastane vzkříšení slunce. Už čtyřicet dní byli muži a ženy ve viddě o tento zdroj života ochuzeni a přežívali s tísní v duši.

Klemet jako policista a racionální člověk – racionální, protože policista – v tom spatřoval neklamné znamení prvotního hříchu. Proč jinak vystavovat lidské bytosti takovému strádání? Čtyřicet dní nemít stín, klesnout na úroveň hmyzu pinožícího se těsně při zemi.

A co kdyby se zítra slunce neukázalo? Klemet byl ale racionální. Protože byl policista. Slunce se vrátí, místní deník *Finnmark Dagblad* v ranním vydání dokonce oznámil, v kolik hodin bude prokletí zrušeno. Pokrok je přece jen krásná věc. Jak to mohli jeho předkové vydržet a nedočíst se v novinách, že se slunce koncem zimy vrátí? Je možné, že nežili nadějí?

Zítra mezi 11.14 a 11.41 bude Klemet znovu člověk se stínem. A další den si podrží stín o čtyřicet dva minut déle. Jakmile se do toho slunce dá, postupuje to rychle.

Horám se vrátí jejich reliéf a majestát. Slunce se překulí na dno údolí a oživí spící průhledy, probudí tichou a zasmušilou nekonečnost polopustých náhorních plošin vnitrozemí Laponska.

Prozatím bylo slunce jen příslibem naděje, odrazem na oranžovorůžových oblacích plujících nad modravými zasněženými vrcholky.

Kdykoli se Klemetovi naskytla taková podívaná, vybavil si svého strýce Nilse Anteho, pověstného pěvce joiků, jednoho z nejlepších v kraji. Přerývaným hrdelním hlasem vyzpíával strýc básně o kouzlech a tajemstvích světa.

Celé Klemetovo dětství provázel Nils Ante čarovnými joiky, pohádkovými příběhy, jež se bohatě vyrovnaly všem knížkám, které doma četli malí Norové. Klemet knížky nepotřeboval. Měl svého strýce Nilse Anteho. Na rozdíl od něj Klemet nikdy zpívat neuměl a popisovat okolní přírodu slovy měl za nedůstojné.

„Klemete?“

Při patrolování na této nedozírné náhorní plošině, pro kterou má norština označení *vidda*, si Klemet někdy, jako zrovna dnes, dopřál krátkou nostalgickou zastávku. Ale nebyl s to vnímat krásu, stísněně mlčel se vzpomínkou na joiky.

„Klemete? Můžeš mě vyfotit? S těmi mraky v pozadí.“

Jeho mladá kolegyně mávala fotoaparátem vydolovaným z tmavomodré kombinézy.

„Myslíš, že zrovna teď je na to kdy?“

„O nic míň než na bloumání,“ opáčila a vnutila mu aparát.

Klemet zabručel. Ta musí mít vždycky poslední slovo. Jeho napadla trefná odpověď většinou příliš pozdě. Sundal si palčáky. Nejlepší rychle ji vyblejsknout. Nebe bylo jasné a mráz o to kousavejší. Teplota se blížila k minus dvaceti sedmi stupňům.

Nina si stáhla tulení čapku s liščí kožešinou a protřásla